

Klima- og miljøminister Tine Sundtoft
Kommunal- og moderniseringsminister Jan Tore Sanner
Miljødirektoratet
Fylkeskommunene i Norge

Landsmøtet i Naturvernforbundet 6.–8. november 2015 har vedtatt følgende uttalelse:

Vern bymarkene med egen lov

Landsmøtet i Naturvernforbundet krever at det opprettes en egen lov for bymarker, slik at alle bymarker og tettstedsnære friluftslivsområder kan gis særskilt beskyttelse. Dette trengs mange steder.

Bymarka i Arendal er eksempel på et slikt verdifullt bynært natur- og friluftsområde som er under sterkt press, og som trenger vern.

Med loven om Oslomarka av 2009 ble det tatt et viktig grep for å ta vare på friluftsområdene rundt hovedstaden, med fast, lovfestet grense og en egen hjemmel for å kunne verne områder med store opplevelsesverdier, men som ikke tilfredsstiller naturmangfoldlovens krav til reservater. Svakheterne med denne loven er at den ikke omfatter skogbruket, den enkeltfaktoren som i størst grad påvirker opplevelseskvalitetene i området, og at den ikke ble gjort gjeldende for bymarker generelt.

Også med den eksisterende markaloven som dekker Oslomarka, er det oppstått en rekke dragkamper der det enkle, uorganiserte friluftslivet kommer under press av ulike typer anlegg og aktiviteter.

En generell bymarklov må bygge på følgende prinsipper:

- Grensene for bymarkene må være faste, uten adgang til justeringer i de ordinære arealplanene
- Friluftsliv og naturopplevelse må prioriteres foran annen virksomhet
- Skogbruk og annen næringsvirksomhet må reguleres i loven
- Hjemmel for vern av friluftslivsområder må gjøres gjeldende også i de andre bymarkene
- Ansvar for forvaltningen av bymarkene må samles i Klima- og miljødepartementet

Med stadig flere mennesker boende i byene vil de nære markaområdene merke et økt press for tilrettelegging og kommersielle aktiviteter. Landsmøtet i Naturvernforbundet mener bymarka skal være et fristed, der alle som ønsker det, skal kunne oppleve naturens ro og stillhet, og drive friluftsliv og idrett som naturlig hører hjemme i marka. Naturen, det tradisjonelle friluftslivet og markakulturen er de svake partene som trenger lovens og forvaltningens beskyttelse.

Anleggskrevende aktiviteter må konsentreres på et mindre antall, vel avgrensede steder med god kollektivdekning langs markagrensa. Loven må hjemle adgang til å separere ulike brukergrupper når deres virksomhet er til fortrengsel for hverandre i nærområdene. Tilretteleggingstiltak må skje etter samlede planer, der alle brukergrupper gis anledning til å delta i planprosessene.